

SOPOTNIK

Glasilo župnije Čatež ob Savi

leto: **2025**, mesec: **DECEMBER**

številka: **12**

BOŽIČNA LUČ V LETU 2025

Dragi župljani in prijatelji župnije Čatež ob Savi, december je pred nami s svojo spokojnostjo in pričakovanjem. V tem času, ko dnevi postajajo krajši in nas mraz spodbuja, da se zberemo ob toplini doma, nas advent vabi k notranji pripravi na prihod Gospoda. Naj nas spremljata mir in upanje, da bomo odprtih src dočakali božič ter v svojem vsakdanu znali prepoznati drobne čudeže ljubezni in sočutja.

ADVENTNI ČAS JE ČAS PRIČAKOVANJA

Advent, ti čudoviti čas tišine, svete zbranosti, daj, da plameni tvojih sveč ogrejejo srca nas in vseh ljudi. Prva sveča – sveča vere – naj s svojim svetlim sijem prežene od nas vso temo in nas varno vodi k Bogu. Svetloba druge sveče – sveče upanja – nam govori: »Ne obupuj, pogumno stoj! Prihaja on, ki zdravi rane.«

Zlati sijaj tretje sveče – sveče tvoje večne ljubezni, naj nas ogreje tako močno, da bo vsem okoli nas toplo.

Ko bo zagorela četrta sveča in se bo iztekal advent, naj nje svetloba mir oznanja in nas vodi do spoznanja, da smo bratje, sestre vsi!

Naj v naša srca pride tisto tiho veselje, ki ga prinaša Gospodov prihod. Advent nas uči čakanja in potrpežljivosti, da znamo v vsakdanjih skrbeh zaznati drobne iskricke upanja in dobrote. Naj nas priprava na božič okrepi v veri, nas poveže v skupnosti in nam pomaga, da postanemo luč tudi za druge.

Adventni venec in sveče na njem imajo bogat simbolni pomen, ki nas vodi skozi pripravo na božič. Na mestu je vprašanje, zakaj sploh prižigamo sveče na njem.

Sveče so simbol luči. Pomenijo Kristusa, ki prihaja kot »*luč sveta*« (Jn 8,12). Vsaka prižgana sveča prinaša več svetlobe in nas spominja, da se bliža prihod Gospoda. Tema se umika, ko raste luč.

S prižiganjem sveč na adventnem vencu, odštevamo zadnje štiri nedelje, ki nas ločijo od dneva Jezusovega prihoda med nas. Vsaka na novo prižgana sveča nam govori, da smo korak bliže Jezusu v jaslicah. S tem vidimo, kako advent napreduje, hkrati pa se učimo potrpežljivosti in pričakovanja. Toplina plamena sveč vabi k medsebojni povezanosti. So pa sveče tudi simbol upanja in hrepenenja. Prva sveča je tako znamenje upanja, druga vabi k miru, tretja (rožnata) k veselju, četrta pa k ljubezni. Opominjajo nas na pomembnost naše notranje priprave v času adventa.

Ko prižigamo sveče, to ni le lep običaj. Je tudi priložnost za »malo liturgijo«, ki združuje družino v molitvi in spodbuja, da vsak teden poglobimo naš odnos z Bogom. Ob božiču prihaja Kristus kot majhen otrok, tako majhen, tako nebogljjen, tako potreben vsega, kar more ljubezen dati. Ali smo pripravljeni, da ga sprejmemo?

BOŽIČ! MIR VSEM LJUDEM DOBRE VOLJE

Božič! *Mir vsem ljudem dobre volje!* Mir je tudi zate, kdorkoli si že, karkoli že misliš ali veruješ! Mir! Kajti tudi ti nosiš v globini srca, morda nezavedno, neskončno hrepenenje po izgubljenem raj, hrepenenje po miru, dobroti in ljubezni. Če za božič ne iščeš nič drugega kot mizo z jedjo in pijačo, prijeten lokal, spremembo, omamo, potem ne boš našel miru.

Nepomirjen boš vedno znova zahteval nov lokal, novo praznično večerjo, nov okus, novo spremembo. Vedno boš ostal nepomirjen. Vedno ista bolečina, vedno ista lakota. Tako nikoli ne boš našel miru. Božič je! Osvobodi se svoje sebičnosti. Išči mir v dobroti in ljubezni do drugih – in našel boš mir. Božja ljubezen naj postane vidna v tvojem srcu in v vsem tvojem življenju.

Mir naj te poišče tam, kjer ga najmanj pričakuješ – v tišini srca, v drobnih vsakdanjih radostih, v prijaznem pogledu in topli besedi. Včasih pride kot nežen šepet, drugič kot močan val, ki preplavi tvoje skrbi. Advent je čas, ko se učimo odpirati srce tem trenutkom in dovoliti, da nas napolnijo s spokojnostjo. Prava skrivnost božiča ni v hrupu praznovanj, temveč v notranji tišini, kjer lahko zaslišimo resnično sporočilo miru.

Božič: samo mir, dobrota in ljubezen vsem ljudem sveta!

MIR JE TUDI ZATE

V PRIČAKOVANJU TEBE, NOVOROJENI

Daj, da bom praznik zmozel pričakovati, da si ne bom dovolil odvzeti adventnega miru. Daj, da bo v meni umrla želja po popolnem izgledu doma in namesto nje vzklila želja po Tvoji bližini. Daj mi božič začutiti z očmi, ušesi, nosom, usti in Njega objeti z rokami. Daj, da bi zmozel objeti svoje, četudi včasih ne čutim njihove bližine.

Daj, da bi videl stisko trpečih in bil njihov prinašalec miru in hvaležnosti. Daj, da se običaji in navade ne bodo izgubili v pompozem blišču veseljačenja in nakupovanja. Daj, da bi v tem adventnem času v meni rasla pripravljenost na odpuščanje in spravo. Naj se v mojih odnosih ne kopiči zamera temveč razumevanje in sočutje, saj v vsakem človeku žari iskrica Tvoje ljubezni.

Daj, da bi znal ustaviti svoj korak, prisluhni in ponuditi roko tistim, ki so osamljeni ali utrujeni na svoji poti. Pomagaj mi odstreti bleščečo zaveso materialnega, za njo pa najti Tebe, Novorojenega.

LJUBEZENSKA ZGODBA

Pred davnimi časi, je v majhnem mestu Nazaret, med hribi živelo dekle, ki ji je bilo ime Marija. Svoji materi je pomagala kuhati, pospravljati in šivati. Nekega dne jo je obiskal angel, ki mu je bilo ime Gabriel. "Pozdravljena, Marija," je rekel angel. "Imam čudovito sporočilo zate! Bog ti je namenil pomembno nalogo."

Marija je bila presenečena in malce prestrašena, a angel je nadaljeval: "Dobila boš otroka," je rekel angel. "Ta tvoj otrok bo Božji Sin. Daj mu

ime Jezus." Marija pa je rekla: "Kako se bo to zgodilo? Saj še nisem poročena." Bila je preprosto dekle in je le težko razumela to, kar je slišala. "Bog bo za to poskrbel," je odgovoril angel. "Z Bogom ni nič nemogoče." Ko je Marija slišala to, je njeno srce napolnilo veselje. "Storila bom vse, kar želi Bog," je odgovorila.

Sicer pa je Marija ljubila mladega moža, ki mu je bilo ime Jožef. Bil je vaški tesar. Delal je mize in drugo opravilo za ljudi v Nazaretu. Bil je dober in prijazen človek.

Marija in Jožef sta se pripravljala na poroko. Kmalu potem, ko je angel obiskal Marijo, je imel Jožef sanje. Angel mu je v sanjah povedal o otroku. Rekel je: "Jožef, poskrbi za Marijo." Kmalu zatem sta se Marija in Jožef poročila. Bližal pa se je čas, da se Marijin otrok rodi. Marija in Jožef sta skrbno pripravila vse, kar je bilo potrebno. Toda nekega dne so vojaki prinesli razglas. Marija ga je šla prebrat. Na njem je pisalo: "Vsi morajo iti v mesto svojih prednikov in

se tam popisati." Tako sta morala Jožef in Marija iti v Betlehem, mesto Jožefovih prednikov.

"Lepo zajahaj osla," je rekel Jožef, "jaz pa bom hodil ob tebi. Pot bo dolga, toda osliček te bo varno nosil."

Marija in Jožef sta se torej odpravila na dolgo pot proti Betlehemu. Marija je bila zelo utrujena. Ko so se vzpenjali po hribu proti Betlehemu, je bila že skoraj tema. V Betlehemu je bilo zelo živahno.

"Ali bova sploh našla prenočišče v Betlehemu?" je rekla Marija.

"Toliko ljudi je prišlo sem."

"Šla bova do gostišča," je rekel Jožef. "Tam bova našla posteljo in nekaj hrane."

Marija je bila tako utrujena, da je komaj čakala, da pridejo do gostišča.

"Tukaj sva," je rekel Jožef in se ustavil pred neko hišo. Potrkal je na vrata, ven je prišel mož s svetilko v roki, da bi ju videl.

"Ali bi nama lahko dali sobo?" je vprašal Jožef. "Moja žena bo v kratkem času rodila."

Gostilničar je odkimal z glavo:

"Ne, žal, vse je polno. V vsem mestu ne bosta našla postelje."

Potem je gostilničar s pogledom ujel Marijin utrujeni obraz. "Imam majhen hlev, kjer prenočujejo živali," je rekel. "Tvoja žena bi lahko spala tam. Dal ga bom pripraviti za vaju. To je edino, kar vama lahko ponudim. Pojdita tja!"

Jožef je dejal, da bodo pač prenočili v tistem hlevčku. Zahvalila sta se Bogu za prostor, ki sta ga dobila.

In tam v hlevčku, med oslički in kravami, se je tisto noč rodil Marijin otrok – Božji Sin. Marija ga je tesno objela. Gledala ga je z veseljem in ljubeznijo. Zvezde na nebu so posebej zasijale. Bila je res posebna noč.

ZGODBA, KI BI LAHKO TUDI BILA BOŽIČNA

Bila je že pozna jesen. Mrzli severnik je pihal iz severovzhoda na krškopoljsko ravnino. Ljudje so že postorili glavna dela na polju, potrebno je bilo poskrbeti še za steljo. V bližnjem Krakovskem gozdu so ljudje grabili listje. Sneg bi jih lahko kmalu presenetil. Zima bi bila lahko dolga in gorje, če ne bi bilo tako potrebne stelje za pod živino. Včasih se je to že zgodilo in živina je morala bivati v nesnagi. Približuje se adventni čas, čas zornic in priprave na božične praznike.

Tisto jesen je listje grabila tudi Milena, mlada žena iz zakrakovske vasi in to v gozdu, ki so ga vaščani imenovali Klenska gorica. Ne ve se točno, po kom je tisti predel gozda dobil to ime. Morda po drevesu klenu, ki je morda

nekoč rasel na tistem koncu gozda, še bolj verjetno pa je, da je ime dobil po bližnjem bajerju. Iz tistega bajerja je tudi ponoči sijala neka čudna svetloba. Ljudje so začeli sklepati, da so to morda odtenki pekla. Po vsej verjetnosti je bilo prvotno ime za ta predel gozda Peklenska gorica. Kraj je bil skrivnosten in z njim so bile povezane čudne zgodbe. Ljudje so bili prepričani, da so tam našli svoje zadnje domovanje ljudje, ki so svoje roke umazali s krvjo in delali še druge nečednosti na tem svetu. "Milena, tukaj v tem bajerju sredi temačnega

krakovskega gozda, kjer iz globine prihaja čudna svetloba delajo pokoro tisti, ki so delali hudobna dela na tem svetu," je nekoč dejala svoji mladi hčerki Mileni njena mama.

Milena je tisti dan grabila listje sama. Moški so pripravljali drva za dolgo zimo. Rada je bila sama. Tako je imela priložnost, da je lahko mirno obujala spomine na pretekle dogodke, ki jih ni bilo malo. Za njo so bila leta preživeta v nemškem taborišču, izgu-

bljena mladost in težka usoda, ki se je poigrala z njenim življenjem. Težka bolezen, mamina smrt, ki je zapustila še nedorasle otroke, smrt ljubečega življenjskega sopotnika, so pokopale njene načrte, upe in življenjska pričakovanja. Edina sreča in veselje je bil njen otrok.

Odpadlo listje, ki se je poleti še tako bohotilo na drevesih, je že odpadlo pred nekaj tedni. Vse to ji je govorilo o minljivosti življenja. Včasih je življenje zagonetno in polno preizkušenj.

Milenine misli so tokrat poletele v njeno vasico, ki je ležala ob robu Krakovskega gozda. V njej je preživela svoje otroštvo in svojo mladost. Kako je bila lepa ta doba njenega življenja. V vsaki družini je bila kopica otrok. Radi so se med seboj igrali in z igro popestrili svoje življenje. Vse je tako hitro minilo, ostali so lepi spomini. V svojem razmišljanju je šla od hiše do hiše, pomislila na kratko na njihove člane. Nekateri od njih so še posebej vstopili v njeno življenje in zaznamovali njeno domačo vas.

V gozdu je nagrabila še zadnjo kopo listja in se napatila proti domu. Gledala je, kako se je valil dim iz posameznih dimnikov, pozdravljala na poti vprege voz, ki so vozila listje iz gozda. Potem pa ji je iznenada šinila misel. Pred oči ji je stopila teta Urša. Nekaj posebnega je bila ta

žena. Odkar jo je poznala je bila vedno samotarska. Izogibala se je drugih ljudi in malo kdaj je s kom spregovorila kakšno besedo.

Sicer je veljala za pridno ženo. Poleti so jo ljudje opazili zdaj na tej, zdaj na drugi njivi. Motika in košara sta bili njeni stalni spremljevalki. Delala je od zgodnjega jutra do poznega večera. Samo v nedeljo so jo ljudje videvali, kako je šla v praznji obleki k sv. maši. Šla je vedno sama. Bila je precej naglušna in z njo si se lahko pogovarjal samo, če si na glas kričal. Vpiti pa se nikomur ni dalo. Nedeljska maša je bila zanjo edini počitek, ki si ga je lahko privoščila.

Ena od redkih žena, ki je imela zvezo s teto Uršo, je bila prav Milena. Poznala je njeno življenjsko zgodbo, ki je bila dokaj neprijazna. Milena jo je spoštovala. Ni se je izogibala, kot drugi njeni vaščani. Ob srečanju z njo, se je zaustavila in vedno sta imeli krajši pogovor. Tudi teta Urša ji je zaupala in se z njo večkrat pogovarjala.

Tete Urše ni bilo na spregled že kar nekaj časa. Ljudje so govorili, da je zbolela in je priklenjena na posteljo. Prav tako so vedeli povedati,

da so vrata njene sobe stalno zaklenjena in da so vsi obiskovalci s strani njenih domačih nezaželeni. Njena snaha ni bila do nje nikoli prijazna, zdaj, ko pa je zbolela, pa še posebno ne. Bila ji je v napoto. Da bi bilo drugim ljudem prikrito, v kakšnem zanemarjenemu stanju mora Urša preživljati svoje dneve, so skrbno zaklepali vhodna vrata.

Ko se je Milena vračala tistega dne iz gozda, ji je nekaj v srcu prišepnilo, naj gre obiskati bolno Uršo. "Morda pa bodo vrata odklenjena". Tako si je mislila. In res so bila, ko je pristopila na prag hiše.

Teto Uršo je našla v žalostnem stanju. Uboga žena je ležala na postelji, pokrita z razcapano odejo. Zraven postelje je bil lesen škaaf, kjer je lahko opravljala svojo potrebo, na razmajanem stolu je bil postavljen lončen lonec, napolnjen s kuhanim fižolom. To je bilo vse. Soba ni bila ogrevana, čeprav so bili dnevi že zelo hladni, noči pa še bolj.

"Pozdravljena teta Urša, prišla sem vas malo pogledat. Slišala sem, da ste bolni in zanimalo me je, kako je z vami" jo je prijazno pozdravila Milena. "Sam Bog te je poslal, moja draga Milena. Nobenega človeka ni bilo k meni, odkar sem zbolela. Imajo me zaklenjeno v sobi. Res, čudno

je, da so danes vrata odprta. Verjetno so jih pozabili zakleniti. Snaho sem slišala govoriti, da gre v mesto. Zdaj je nekaj časa ne bo doma in lahko se bova mirno pogovorili. Hvala Bogu, Milena, da si prišla k meni in to prav ti, ki si me edina v vasi spoštovala. Drugi ljudje so se iz mene vse življenje le norčevali in me zasmehovali."

Milena se je zagledala v zgaran obraz te žene. Obraz je bil popolnoma spremenjen. Zelo je bila shujšana. Kdaj pa kdaj je zastokala in v prsih ji je hroplo.

"Res je. Zbolela sem. Zdravnik mi je rekel, da imam raka na črevesju. Zelo me boli in cele noči ne morem spati. Nimam zdravil. Včasih popijem skodelico čaja, če mi ga kdo prinese. Vse življenje sem trpela, toda tisto trpljenje ni bilo nič, če ga primerjam s tem, ki ga trpim zdaj. Snaha mi vsakih nekaj dni skuha fižol. To mi je edina hrana. Ko sem lačna, ga s prsti vzamem iz lonca in ga nesem v usta. Vem, da ga pri tej svoji bolezni ne bi smela jesti, ker mi

povzročča še večje bolečine. Toda, kaj naj naredim, ko drugega nimam?

Edina tolažba, ki jo imam, Milena, je ta podobica, ki sem jo nekoč dobila v cerkvi. Na njej, glej, je Jezus upodobljen s trnjevo krono na glavi. Poglej, kaj na njej piše".

Milena je vzela podobico in na njej prebrala besede: "Ljudstvo moje, kaj sem ti storil ali s čim sem te užalil, odgovori mi. Kraljevsko žezlo sem ti dal; ti pa si me kronalo s trnjevo krono."

"To podobico vzamem velikokrat v roke in prebiram besede, ki so na njej napisane. Misel na trpečega Jezusa mi je edina tolažba in on je moje edino upanje v življenju".

Milena je položila svojo roko na starkino glavo, jo ljubeznivo pobožala in ji povedala besede, ki jih je nekoč prebrala v neki knjigi in se jih je naučila na pamet: "Kar si ljudje želimo in po čemer hrepenimo je sreča v življenju in mir v večnosti. In k temu vodi samo ena pot. Pot skozi srce. Kristus je to rekel. Kristus, ki je pri nas, kadar vse v nas ugasne. Pot k smislu življenja vodi k preprosti zapovedi; ljubi svojega Boga in svojega bližnjega. Ni druge poti kot je Kristus".

Po dolgem času je teta Urša doživela nekaj, kar ni doživela še nikoli v življenju. Nekoč se je sklonil k njej, ji ljubeznivo položil roko na glavo in tako pokazal, da je vredna spoštovanja. Tega ji ni nikoli nihče naredil. Vsi so jo le prezirali, se ji posmehovali, jo zaničevali, tako kot so ljudje

delali z Jezusom. Teta Urša je bila ganjena in Mileno zaprosila, naj sede na stol. "Tebi Milena, bom zaupala zgodbo svojega življenja. Čutim, da se mi iztekajo ure mojega življenja. Bridka je in nikomur drugemu je še nisem zaupala. Ljudje mislijo, da sem nora, pa nisem. V času, ko sem bila ob nedeljah prosta sem vedno vzela v roke knjige in jih brala ter se tako izobraževala. Živela sem v svojem svetu in ljudje tega niso vedeli."

Kot veš, Milena, sem bila rojena v dokaj premožni družini. Starša me nista ljubila, tako kot sta ljubila svoje druge otroke. Nisem bila po njunem okusu. Tudi lepa nisem bila. Rekli so mi, da sem nerodna, da me noben fant ne bo maral, ker sem prevelika. Ničkolikokrat so mi dali vedeti, da sem jim odveč in sem jim v breme in tako naprej. Za mojo

ново obleko je bilo vedno škoda denarja, ni ga pa bilo škoda za moji sestri. V srcu sem čutila zaradi tega razlikovanja neizmerno bolečino. Zato sem se umikala pred drugimi ljudmi. Najrajši sem bila sama in za druge sem postala čudaška. Postala sem predmet zasmehovanja in poniževanja. Prezirali so me starši in še slabši so bili drugi ljudje. Nahujskani otroci so vame metali kamenje in me zmerjali z vsemi mogočimi žaljivkami. Za vse sem bila le bedasta Urša.

Tako sem se zakopala v svoj svet. Edina tolažba mi je bila molitev in nedeljska maša, ki sem jo vedno rada obiskovala. Blizu mi je bil Jezus na križu in v njem sem našla svojega sopotnika. Edino on me je razumel in samo on je bil moja tolažba. Druga moja ljubezen je bilo delo. Rada sem delala na njivi in tako s svojim delom pokonci držala našo kmetijo. Tega sta se zavedala tudi mati in oče, ki sta v meni videla le zastonsko dekle. Najrajši sem delala sama in nikoli se nisem zanimala za človeške zdrahe.

Potem pa je prišla v moje življenje velika preizkušnja. To je bil čas, ko sem odrasla v dekle. Mati me ni pripravila na življenje, nič nisem vedela o spolnosti, o hudobiji ljudi, o človeških strasteh, o nevarnostih, ki prežijo na mlada dekleta. Bila sem naivna in to mojo naivnost je kmalu začutil neki moški, ki se je želel zaplesti z menoj v spolno dogodivščino. Začel je laziti za menoj, do mene je postajal vedno bolj nasilen in predrzen. Otepala sem se ga, kolikor sem vedela in znala. 'Le kaj hoče ta mož od mene, zakaj me ne pusti na miru?' Seveda se nisem mogla zaupati mami in ji povedati, kaj se dogaja okoli mene. Mama mi ne bi verjela in deležna bi bila še večjega zasramovanja. Sama pa tudi nisem vedela, kako bi se tega nasilnega moža ubranila.

On pa ni odnehal. Hodil je za menoj in iskal priložnost, kako bi lahko bil sam z menoj in nad mano potešil svojo strast. Neko pomlad sem bila sama v vinogradu, začela so se prva dela v vinogradu. In takrat se je zgodilo. Mož je navalil name in mi naredil silo. To dejanje mi je bilo odvratno in ponovilo se je še nekajkrat. Po dejanju, ki se mi je gabilo, mi je vedno grozil, da me bo ubil, če bom komu povedala, kaj počenjava. S svojo oskrunitvijo sem ostala sama. Čutila sem, da sem do konca ponižano človeško bitje, ki ni vredno, da še živi.

Čutila sem se grešno pred Bogom in ljudmi.

Po nekaj tednih sem zaznala v svojem telesu spremembe in začutila sem, da sem noseča. Nič nisem vedela o spolnosti, še to ne, kje pride otrok ven iz materinega telesa, ko se rodi. Moja

mati je tudi opazila, da se z menoj nekaj dogaja in nekega dne me je vprašala: 'Kaj je s teboj narobe? Ali si se vlačila s kakšnim moškim, ki ti je naredil otroka? Vlačuga pokvarjena!' Kaj sem hotela drugega kot priznati, kaj se je zgodilo. In potem se je usul plaz žaljivk, po meni so padali udarci. Materi se je pridružil še oče, ki je še bolj vpil: 'Sramoto si nam naredila. Nisi več vredna, da bi živela pod streho naše poštene hiše. Odslej naprej boš lahko spala le še v hlevu ali na seniku. Tam je tvoje mesto. Rodila boš pankrta, ti nevedna hči. Vedi pa, da tega ne boš storila v naši, pošteni in verni hiši.'

Mož, ki mi je storil nasilje se ni več zanimal zame. Ostala sem, res, popolnoma sama. Zame ni bilo več prostora v hiši in svoje ležišče sem imela v seniku. Prejokala sem dneve in noči. Poleti je še šlo, toda proti jeseni, je bilo vse hujše. Počutila sem se najbolj nesrečno in osramočeno dekle, kar jih je kdajkoli živelo na svetu. Ljudje so za menoj kazali svoje

prste in me sramotili. Niti enega človeka nisem imela, ki bi se mu lahko potožila. Sestri, ki me že prej nista marali, sta me odslej še bolj zaničevali. Sama sem morala nositi breme, ki si ga nisem sama naložila. V to sem bila prisiljena.

Minila je jesen in začela se je kazati zima. Vedno težje sem občutila breme svoje nosečnosti. V meni se je prebudila materinska ljubezen do bitja, ki je bilo v meni. Čeprav otrok ni bil spočet z ljubeznijo, sem ga začela ljubiti. Šepetala sem mu, da ga bom ljubila neizmerno, bolj kot so ljubili mene moji starši. Svoje misli sem posvetila le njemu. Vse življenje sem vedno rada molila. Bog mi je bil edina tolažba. Zdaj sem začela moliti še bolj.

Prišel je advent, čas ki sem ga vedno z veseljem pričakovala. Obiskovala sem zornice, mislila sem na Marijo in na njeno pričakovanje rojstva otroka. Zazdelo se mi je, da je Marijina usoda postala tudi moja usoda. Tudi ona je bila deležna sumničenja in razočaranja s strani svojega zaročenca, staršev in vaščanov. Vdano je sprejela to svojo usodo in se izročila Bogu, kot je bila vselej njena navada. Velikokrat sem, Milena, slišala božično zgodbo, ki govori o Jezusovem rojstvu, o naporni poti v Betlehem, o neprijaznih prebivalcih mesta Betlehema, ki jim niso nudili prenočišča, o borni štalici, kjer je naposled Marija rodila Jezusa. Toda tisti advent, ko sem tudi sama pričakovala rojstvo svojega otroka, sem še bolj razumela vse, kar sta tiste dni doživljala Jožef in Marija.

In verjetno te, Milena, zanima, kako je bilo z menoj naslednje dni. Oče in mati sta bila še naprej do mene neusmiljena. Iz senika sem se preselila v štalo, kjer je bilo malo topleje. Zaslutila sem, da se tudi meni približuje dan, ko bom rodila in bo tudi meni usojeno roditi v hlevu. Pripravila sem vse, kar sem lahko pripravila za rojstvo. Kot Marija sem se predala v Božjo voljo in čakala uro, ko bo prišel na svet moj otrok, ki ni bil spočet v ljubezni, sem ga pa kljub temu sprejela z ljubeznijo.

Ko je mati videla, da se približuje moja ura, je rekla, naj grem v svojo sobo. Zaradi človeškega obzira je v to privolila. Le zakaj naj bi ljudje govorili, da je morala posestnikova hči roditi v hlevu. Dali so poklicati babico, ki mi je stala ob strani ob porodu. Bil je to dan pred božičem. Na sveti večer sem že lahko gledala svojega otroka, ki sem ga vzljubila kot nobeno drugo bitje na tem svetu. Otrok je čutil to mojo ljubezen in tudi on me je imel rad vse dokler ni spoznal svojo sedanjo ženo.

Ne bom ti, zdaj, Milena, govorila o tem, da sem morala svojega otroka dojit, ne v hiši, dojit sem ga morala v hlevu. Za starše sem bila še naprej hišna sramota in moj otrok je bil zanje le pankrt, ki ni vreden njihove ljubezni. Ne bom ti pripovedovala, da mi nihče od sorodnikov ni hotel nesti otroka h krstu in postati njegov boter. Tudi zanje sem bila ničvredno dekle, vredna samo prezira.

Predolga bi bila moja zgodba, če bi ti vse povedala. Lahko pa ti povem samo še to, da je bilo od takrat naprej praznovanje mojega božiča povezano z mislijo na to mojo bridko preizkušnjo.

Kmalu bomo začeli z adventom. Bolezen zelo napreduje in čutim, da bom kmalu umrla. Morda bom letošnji božič že praznovala v nebeškem Betlehemu. Naj se zgodi, kar se mora zgoditi. Umreti mi ne bo težko. Umreti si želim. Pred Boga bom stopila z mirno vestjo in čutim, da bo z menoj usmiljen. Usmiljen bolj, kot so bili usmiljeni do mene ljudje na tem svetu. Vsem tistim, ki so mi storili krivico, sem odpustila in zdaj sem mirna.

V nebesih bom mislila na svojega otroka, ki mi je pomenil vse na tem svetu. Tebi Milena, ki si me edina na tem svetu sprejemala kot

človeka, sem zdaj zaupala svojo zgodbo. Tudi zaradi tega bom lažje umrla. V tem svojem življenju sem spoznala dve tolažilni resnici; prva je, da je Bog s svojim rojstvom v hlevu stopil na stran ubogih in zaničevanih, druga pa je, da Jezus, ki je nase prevzel trpljenje, osamljenost, zasmehovanje, edini, ki nam ostaja zvest do konca.

Nekoč si mi povedala, kako si nekemu umirajočemu ukrajinskemu dekletu v nemškemu taborišču, ki je umiralo daleč od svoje domovine, dala smrtni poljub v slovo. Tebe pa sedaj prosim nekaj, kar mi bo v največjo tolažbo. Pokrižaj me v slovo." Milena jo je pokrižala in jo tudi poljubila na njeno potno čelo. Na hvaležen

Uršin pogled Milena ni nikoli več pozabila.

Nekaj dni pred božičem, so teto Uršo v revni krsti odnesli iz hiše na križevsko pokopališče. V očeh ljudi je bila prezirana in zasmehovana, toda v Očeh Boga stvarnika velika in preizkušena žena, vredna božje nagrade.

Kristus ima drugačen pogled kot ljudje tega sveta. On povišuje tiste, ki so v očeh ljudi tega sveta poniževani. In zato je moralo priti na svet Božje dete v revni betlehemiški votlini.

Teta Urša v svoji bolečini in trpljenju ni bila sama, temveč povezana z Jezusom, ki je s svojim trpljenjem odrešil svet. Čutila je, da ji je Jezus izkazal usmiljenje, ko ji je odpustil njene grehe. Da je on tisti, ki ji daje moč, da lahko tudi sama odpusti tistim, ki so jo s svojim grehom prizadeli in ji povzročali trpljenje. Z ljubeznijo je sprejela križ, ki ji ga je Bog namenil in s tem pomagala pri odreševanju sveta - ljudi, ki so ranjeni z grehom in zato oddaljeni od Boga, ker ne čutijo več, da jih Bog ljubi in da bi tako tudi oni lahko ljubili druge. Vsak kristjan, ki z veseljem sprejme svoj križ, pomaga, da se lahko tisti, ki so mu povzročili trpljenje, ponovno vrnejo k Bogu in spoznajo Božjo usmiljeno ljubezen. Tako se rojeva Kristus tudi danes v naših srcih.

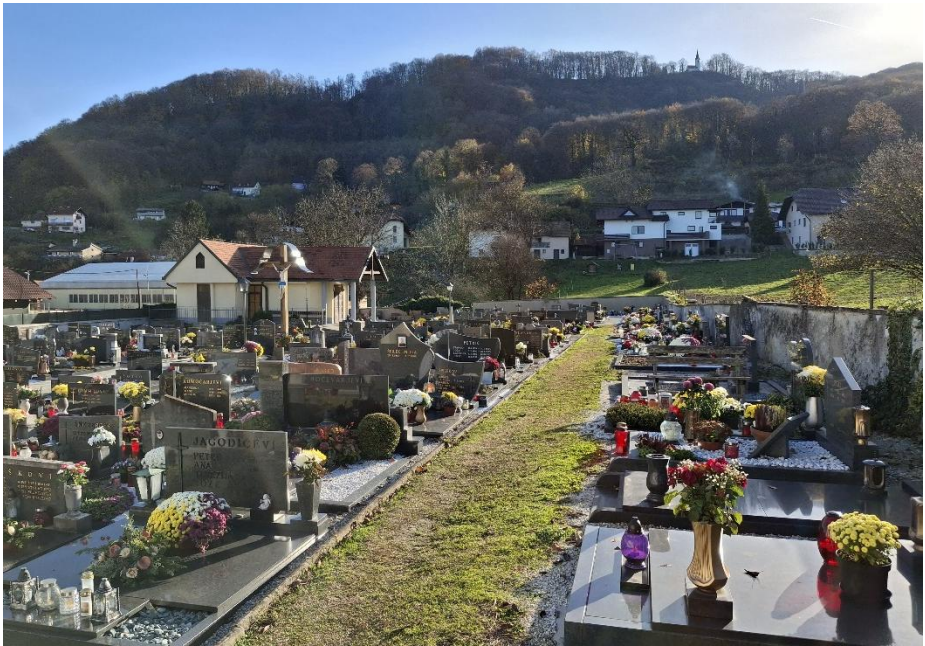
Meni, ki sem to zgodbo napisal pa mi naj Bog odpusti, ker sem tudi sam z drugimi vaškimi otroki sramotil teto Uršo, vanjo metal kamenje in kazal jezik v to svetniško ženo, ki je s svojim težkim življenjem zaslužila nebesa.

Teta Urša, postala si velika v mojih očeh.

Jože Pacek

NOV KRIŽ NA POKOPALIŠČU

Pravijo, da je pokopališče ogledalo kraja in njenih prebivalcev. Zanikrno pokopališče, zanikrni ljudje. Ugotavljam, da je zadnjih nekaj let, nastal zelo velik napredek v odnosu do naših pokopališč. Grobovi so urejeni tudi skozi vse leto in prav je tako. Včasih ni bilo tako. Spominjam se, da sem ob svojem prihodu našel zelo neurejeno pokopališče, kar veliko število grobov je bilo skozi vse leto neurejenih. Namesto cvetja so na grobovih rastle koprive in drugi plevel. Nekaj let sem za te grobove skrbel tako, da sem vzel koso in pokosil plevel. Čatež naj bi bil turističen kraj in neurejeno pokopališče je sramota za sam kraj. Zadnja leta skrbi za urejenost pokopališče naša krajevna skupnost, vrtnarstvo Mohor pa poskrbi, da so zelenice vedno pokošene.

Ob tem se pogosto sprašujem, koliko zgodb in spominov je še skritih med nagrobniki našega pokopališča, koliko zgodb čaka na to, da jih nekdo odkrije in ohrani v zavesti krajanov. Prav je, da skrbimo za lepo urejene grobove a še pomembneje je, da negujemo spoštljiv odnos do

vseh, ki počivajo v tej zemlji. Z besedami in dejanji pokažimo, da cenimo preteklost ter spoštujemo ljudi, ki so soustvarjali naš kraj in njegovo zgodovino.

Na vsakem pokopališču pa je na vidnem mestu postavljen križ. Križ je

čudovito znamenje, ki kristjane spominja na Jezusovo odrešilno smrt in kaže na upanje, kot poje slovenska pesem: Nikjer, nikjer tolažbe v srcu ni, le križ nam sveti govori, da zopet vidmo se nad zvezdami... Žal pa je bil ta naš križ v zelo slabem stanju in je klical po obnovi. Zahvaliti se moram čateški krajevni skupnosti, ki je dala pobudo za nov križ. Zanimivo je, da je bilo z vsem tem povezano kar veliko dela. Tako z veseljem in hvaležnostjo objavljam poročilo, ki nam ga je poslal Alojz Škrabl, predsednik krajevne skupnosti Čatež ob Savi.

Pozdravljen gospod župnik !

Želim vas samo obvestiti, kdo je sodeloval pri postavitvi križa na pokopališču, če boste objavili v Sopotniku, da koga ne izpustimo. Križ nam je dostavilo krovstvo Sandi Tršinar iz Kostanjevice na Krki. Temelj je naredil Miran Cirnski s sodelavci in okoli položil kamen,

ravno tako je postavil oder in montiral obnovljeno streho. Železno nosilno konstrukcijo za pritrnitev križa je naredil Rajko Baškovič, ki je tudi povsem prenovil kip Jezusa. Kip je bil v izredno slabem stanju in je bilo potrebno veliko dela za obnovev. Stari križ je odstranil Andrej Zofič s svojo ekipo, postavil je tudi novega, ker smo za odstranitev in postavitve potrebovali bager. Streho smo obnovili Boris Franko, ki je pokrpal luknje in pa Milan Jamnik in jaz, ki sva jo prebrusila in na novo prebarvala. Za potrebne prevoze sva ravno tako poskrbela midva z Milanom Jamnikom. Boštjan Vogrin iz Dvorc je opravil mizarska dela, da se je novi križ lepo prilegal temeljem in strehi. Za barvanje križa in nabavo materiala sta poskrbela Barbara in Franc Les, ki sta skupaj z mano in Milanom tudi koordinirala vsa dela. Za odvoz starega križa je poskrbel Peter Oštrbenk.

Novi križ je tako zdaj postavljen na staro mesto. Ob njem stoji tudi nov spomenik v spomin naših pokojnih čateških župnikov in lahko rečemo, da je to mesto zdaj lepo urejeno.

BOŽIČNI PROGRAM

PROGRAM BOŽIČNEGA PRAZNOVANJA BOŽIČNO SPOVEDOVANJE

Božje Dete se je zaman rodilo, če mu ne dovolimo, da se danes rodi v naših dušah. Rojeno bo v nas, če bomo v božično praznovanje vključili sv. spoved. Čista duša bo tako postala hlevček, kjer bo v jasliah našega srca bivalo Božje Dete. Priložnost za sv. spoved bo pri vseh sv. mašah na ČETRTO ADVENTNO NEDELJO. Spovedovanje bo že v soboto, 20.decembra, ob 17. uri. Čista duša so naše jaslice za Jezusov prihod na svet. Ne zanemarimo tega dejanja, ki je potrebno za praznovanje božiča. Spovedoval bo kapucinski redovnik iz Ljubljane.

DRUŽINSKI SVETI VEČER

Sveti večer sodi med najlepše družinske večere. Preživimo ga v duhu prednikov, v medsebojnem pogovoru, kropljenju doma z blagoslovljeno vodo in z molitvijo rožnega venca pri jaslicah. Svete noči ne obhajamo sami. To noč naj

bomo skupaj. Na sveti večer nam betlehemski otrok vzbuja vest. Bog nam je ta večer tako blizu, kot je blizu novorojeni otrok staršem. Sveta noč je vir veselja in radosti za vse človeštvo, zato naj božična blagovest prepoji z novim smislom vse človeštvo.

POLNOČNICA IN BOŽIČNE MAŠE

Če mi bo zdravje dopuščalo, bo mala polnočnica samo v Mrzlavi vasi ob 17,00. Na Vel. Malencah ne bo male polnočnice. Ob 23.30 se bomo zbrali pred jaslicami v Tomšetovi šupi in šli v sprevedu v župnijsko cerkev.

Vse to nas bo vpeljalo v vrhunec božičnega praznovanja, ki se bo začelo s pesmijo Sveta noč, in nadaljevalo s slovesno sv. mašo. Druga sv. maša, imenovana pastirska, bo ob 8. uri zjutraj, dnevna sv. maša bo ob 10. uri. Med to sv. mašo bo blagoslov otrok. Starši, prinesite ta dan k Jezusu tudi svoje najmlajše otroke, da jih Jezus blagoslovi s svojim božičnim blagoslovom.

BOŽIČNO DAROVANJE

Pri vseh božičnih mašah bo darovanje ali ofer v farni cerkvi in prav tako bo nabirka v Mrzlati vasi. Župnijo vzdržujemo farani sami in tega se moramo vsi zavedati. Cerkev v Mrzlati vasi nima nobenih dohodkov, položnice za elektriko pa moramo plačevati. Zato vas vabim k velikodušnosti pri darovanju. Neki mož mi je pred kratkim daroval denar za naše potrebe. Rekel je: »Tako lepo je biti v naši cerkvi, ker je tako toplo. To mi je spodbudilo, da sem vam prinesel dar.«

LUČ MIRU IZ BETLEHEMA

Tudi letos bo LUČ MIRU IZ BETLEHEMA, prižgana v jami rojstva Jezusa Kristusa, prišla v našo župnijo na četrto adventno nedeljo. S svojim nežnim plamenom nas bo spet spraševala, koliko besed in drobnih korakov smo v preteklem letu storili, da bi bil svet lepši. Tudi vi boste lahko v župnijski cerkvi prižgali plamen s te sveče. Betlehemska luč naj zasveti v vsakem krščanskem domu.

Tudi letos je naša mladina vabljen, da sodeluje pri trikraljevski akciji. S tem obujamo stari običaj naših prednikov, ki so hodili v božičnem času po hišah in ljudem oznanjali veselo novico o Odrešenikovem rojstvu. Ljudje so jih z veseljem sprejeli in prisluhnili njihovem božičnemu voščilu. Zadnja leta to nalogo opravljajo otroci, ki se pridružujejo slovenskim župnijam. Lepo jih sprejmite. Vaše darove bodo namenili slovenskim misijonarjem. Ni nobena skrivnost, da se v tej akciji nabere več denarja kot na misijonsko nedeljo. Darove lahko otrokom mirno zaupate, saj so pošteni. Trije kralji vas bodo obiskali v dnevih po božiču.

BLAGOSLOV VINA – ŠENTJANŽEVCA na SV. VIDU

Starodavni slovenski običaj je tudi blagoslov vina – šentjanževca – na god sv. Janeza Evangelista. Tudi letos bomo imeli ta blagoslov v soboto, 27. decembra, ob 16. uri. Vsi, ki spoštujete ta božji dar, ste vabljeni, da se pridružite temu blagoslovu. Ne pozabimo, da so prvo vinsko trto zasadili na Straži cistercijanski redovniki, ki so tudi naše prednike naučili vinogradništva in kletarstva.

NAŠI KOLEDNIKI V LJUBLJANI

Misijonsko središče Slovenije je izbralo čateško župnijo, da izreče na praznik sv. Treh kraljev božična voščila predsednici države, slovenskemu parlamentu in ljubljanskemu nadškofu. Pričakujem, da se bo našla ekipa, ki bo to častno opravilo lepo in veselo opravila. Novica o Jezusovem rojstvu ni razveselila samo pastirje ampak ves svet. Naloga kolednikov pa je, da gredo k vsem ljudem dobre volje in zbirajo darove za velike projekte naših slovenskih misijonarjev.

SPOROČILA IN OZNANILA

V božjega otroka je bila pri sv. krstu prerrojena **Vita Skok**, hčerka Marka in Anine Stopinšek iz Čateža. Prav tako se je pridružila občestvu božjih otrok **Lucija Novak**, tretji otrok Marka in Ane Marije Tomše iz Žejnega. Krščen pa je bil tudi **Teo Kranjec**, drugi otrok Tomija in Katje Hotko. Vsem staršem čestita tudi čateška župnija.

Na kraj večnega počitka smo pospremili **Faniko Baškovič** iz Prilip. Stara je bila 93 let. Zanj je bilo darovanih 22 sv. maš, hčerki pa sta dali tudi dar za cerkvene potrebe.

DATUM SV. BIRME IN PRVEGA SV. OBHAJILA

Škofija Novo mesto je odločila, da bo sv. birma drugo leto, 23. maja 2026 ob 10,00. Prvo obhajilo bo naslednjo nedeljo, 24. maja.

BOŽIČNA DEVETDNEVNICA

Vsi lepo povabljeni k božični devetdnevnici, ki se bo pričela v torek, 16. decembra. Posebej lepo vabljeni bodoči prvoobhajanci in birmanci, za katere je devetdnevnica skoraj obvezna.

Lepo se zahvaljujem vsem tistim, ki prispevate svoj dar pri izdaji župnijskega glasila Sopotnik. Z izdajo so povezani veliki stroški, zato je vsak dar zelo koristen. Od teh darov je tudi odvisna nadaljnja usoda SOPOTNIKA.

OMEJITEV

Kot vidite sem prišel v leta, ko me bolezen kar pogosto obiskuje. Pred menoj so še neke zdravstvene preiskave. Zato bom moral nekatere stvari omejiti. Tako letos ne bo več male polnočnice na Vel. Malencah. Omejitev bo verjetno tudi pri velikonočnih blagoslovih, šmarničnih mašah na Sv. Vidu in sčasoma bo samo ena nedeljska sv. maša v farni cerkvi.

PRAZNIK SV. ŠTEFANA

Na praznik sv. Štefana, prvega mučenca, na dan 26. decembra bo maša samo ob 10,00.

BOŽIČNO VOŠČILO

Vsem svojim čateškim faranom, zdravim in bolnim, vsem svojim sodelavcem, obiskovalcem naše župnijske cerkve, dobrotnikom, rojakom po svetu, voščim blagoslovljene praznike Jezusovega rojstva in obilo božjega blagoslova v novem letu. Temu voščilu se pridružujejo tudi naše sestre; s. Jaša, s. Katarina, s. Bakhita in s. Favstina

Jože Pacek, župnik

Glasilo Sopotnik izdaja župnija Čatež ob Savi. Piše in ureja ga Jože Pacek, župnik.